

Földi Péter kiállítás megnyitója 2008 (részlet), Templom Galéria (Eger)

„...Hol tapintható ki az az alapgyökér, amiből Zsóka indul?

Nyilvánvalóan a valóságból. Olyan valóságélményeket skiccel, vázol föl ezekkel a pácos függőlegesen elhelyezett munkáival, amelyek egyrészt valóságélemeket, valóságélményeket tartalmaznak, egyben megjelenik bennük egyfajta tárgymítosz. Ezekhez igazítja azt a gesztusrendszert, amivel megpróbálja lekövetni a valóságnak, ezt az irányított, befelé, önmagába is mozduló gesztusrendszerét. A gesztus igazodik a térhez, és a tér igazodik a gesztushoz, közben az egész szubjektum, személyesség olyan átlényegítő erővel van jelen, hogy egyszerűen az egész átemelkedik a szín izzásába, a forma jelenvalóságát hangsúlyozva úgy, hogy sugalmazó erővel tud jelen lenni. Ezeknek az élményalapú néha emlékképeknek, néha látványelemeknek alapján kezd a strukturált kép előjönni. Minden nagyon összefügg a dolgokban a felület, a faktúra, a szín.

Nézzük először a kompozíciót. A kompozíciók legjelentősebb részében van egy strukturált szerkezet, nagy tételekből, nagy formákból, jelentékeny és nagyon dinamikus belső tűzzel fölfűtött formákból építkeznek, amit aztán megkontráz fölüle, mögüle, előle ráakott gesztusaival. Sokszor ez a csapzott felület, olajfestékre gondolok, ez az egymásra rétegzett gesztus a beleragasztott foszlott papír vagy rongydarabok egyszerűen adják azt a fajta küzdelemre utaló, mániákus erőt, melynek mentén egyszer felfejlődik a kép olyan szintre, amikor a festék már önmagán túlról, pusztán a lendületek egymásra rétegzettségével már csak a művésztől szól.

Belső tüzével tud új üzenetet hozni. Elszakad a látványtól, már-már absztrakt.

És olyan erővel jelenik meg, olyan ütközésekkel, nézzék meg a felületkezelését, valahol megfolyik a festék, van, ahol a mögé rakott homokot, vagy az anyag rusztikáját teszi föl, ami azután tektonikussá válik, azzal a teremtőerő mozgással, ahogy a föld jelenik meg. Hogyha nagy eső után meglátja az ember a megfolyt vörös földet vagy a lámpa izzását, vagy a tűznek a belső felfokozottságát. És ezt megkontrázza egy feketével, egy kézzel, távlatot nyit, energiát mutat.

Sok helyen ez a tobzódó erő az, ami átlényegíti a képet.

Furcsa puhaságok jelennek meg a pasztellekben, a végtelen átszellemült színvilága megmásíthatatlan magabiztossággal kerül a papírra.

Itt nincsenek fölülírások, pusztán arról szól, hogy a szépséget vagy a dinamikát, vagy a lírát hangsúlyozza. Dinamika, dráma mind jelen vannak ebben a művészeti formában, művészeti tartalomban s egylényegűvé tud válni, azzal az akarattal, ami életre hívja és ezért megmásíthatatlan. Nézzék meg azt, hogyan jelennek meg ezek a színütköztetések, hol a hideg, hol a meleg, a vörös és a kék ellentétéből adódnak, de olyan felületi árnyaltsággal, hogy fölfokozza a felület szépségeit.

Ha a pasztellekhez nyúlunk vissza muszáj a térről is beszélni.

A térnek van egy misztikus jellege, olyan befelé induló, valami különös tereket megnyitó távlata, mely felületi árnyaltsággal, fölfokozza a felület szépségét.

Lényeges szerepük van a feketéknek, s nem a színtelenség miatt, hanem azért, mert valamilyen misztikával töltik meg a történetet. Ez a misztérium ott van mögötte, mert belebújik ezekbe, az árnyékokba, mocorgását érezzük térben és időben.

Ez a tér kontrázódig meg a pasztelleknek furcsa, elzáródó jellegével. A hátralévő tereket előhívja ezekkel, a gesztusokkal. Ott van egy sugalmazó formai világ.

Vannak olyan képei, amik konkrét motívumokat ábrázolnak, a kutyás képek. Ezek a kutyás képek a hússzagató drámáról szólnak, a többinél az enyészet jelenik meg. Az enyészetnek valami furcsa apoteózisa, az elmúlásnak valami furcsa hangulata, az enyészetnek a fölmagasztosulása.

Az átizzott felületek, nem az égés, hanem valahol az életerő hordozói. Még egy nagyon fontos konkrét motívum van, amit szeretnék megemlíteni. Sokszor ezek a motívumok a struktúrát hangsúlyozzák, vagy arra vannak ráépítve. Tulajdonképpen faluvégi kidobott tárgyak, ólak hangulatát sugalmazzák. Nem látványszerűek, struktúrába szerveződnek. S megjelenik a háló, ez a háló nagyon sokszor, nagyon sok helyen jelenik meg, és ez mindig hol eltávolít, hol összeköt. Látom a mögöttes teret, de érzem, hogy a háló előtt vagyok. Ennek a háló előtti, háló mögötti létezésnek az eredményét megélve, tulajdonképpen olyan helyzetet teremtek magamnak, amit minden műalkotás mentén meg kell élnem.

Mérhetem magam a világhoz. Ezek a képek mértéket adnak a létezésemhez, olyan mértéket, amiben fölfoghatom, hogy a hálón túli, vagy inneni világot választom. Nem tudom, hogy irigylem-e azt, aki ott van, azt sem tudom, szeretnék-e emitt lenni. Olyan ez az egész képi világ, hogy kicsit fájdalmas, kicsit szorongató, kicsit szomorú, de mégis életerő van benne, mert az alkotó olyan tűzzel tudja fölgyújtani a színeket, olyan tűzzel tudja megjeleníteni ezt a lepusztuló, kicsit keserves létezésünket, hogy én általa is, de egyébként is meg tanultam szeretni az életet..."